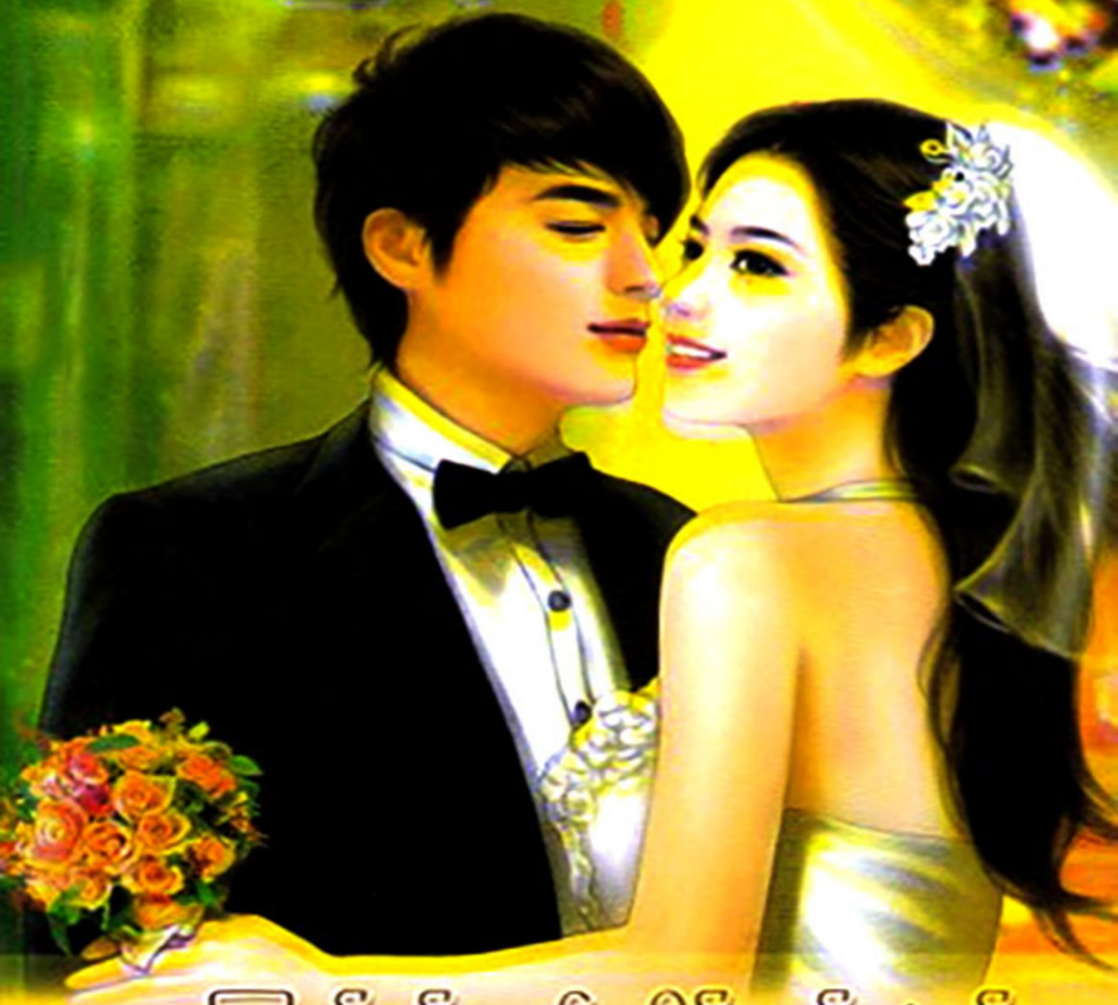

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

ကြယ်စင်ညွှန့် အိပ်မက်သံစဉ်

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

ညစာစားပွဲမှ ပြန်လာသောသူ့ကို ဒေါ်စိန်က တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် တပေါင်း ဝင်လိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဪ... မေမေ အိပ်ပြီလား"

"စောစောကတင် အိပ်သွားတာ"

"ဖေဖေဆီကများ လား"

"စောစောကပဲ ဆရာကြီးဆီက ဖုန်း လာပြီးသွားပြီ"

တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လှမ်းရင်း သူသိလိုသည်တို့ ကိုလည်း အိမ်တံခါးပိတ်နေ သော ဒေါ်စိန်ကို အဆက်မပြတ် မေးလိုက်သေးသည်။ ။

"ဟယ်လို"

"အန်တီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

အေးစက်မာကျောသော အသံရှင်ကို သူချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ။
မတွေ့ရတာ အတော်ကြာနေပြီပဲ။ ဒီအသံ မကြားရတာလည်း လူမတွေ့
ရခြင်းနှင့် ထပ်တူမျှပင် ...။

"မေမေ အိပ်သွားပြီ"

"သား ... ဖုန်းချလိုက် မေမေ နိုးပြီ၊ မေမေ ပြောမယ်"

အပေါ်ထပ်မှ လိုင်းခွဲယူထားသော တယ်လီဖုန်းမှ မိခင်အသံထွက်
လာသည်။ ။ သူ ဖုန်းချလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။
ဘာတွေပြောကြသနည်း သိချင်သည်။ ။ ဖုန်းကို ခိုးနားထောင်သော အပြု
အမူသည် လူမှုရေးစည်းကမ်းအရ အင်မတန်ရိုင်းစိုင်းသော အောက်တ
န်းကျသော အပြုအမူဟု သူသိထားသော် လည်း မတတ်နိုင်တော့။ လေး
ငါးခြောက်လအတွင်းတွင် သည် မိန်းမ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ သိချင်သ
ည်။ ။

"အန်တီ သမီးဖုန်းကို မျှော်နေမိသေးတာ။ ဒီနေ့ မလာတော့ဘူးထင်
လို့ အိပ်ရာဝင်လိုက်တာ"

"ကျွန်မလည်း ဒီရက်ပိုင်း သိပ်မအားဘူး အန်တီ အလုပ်တွေကို တ
တ်နိုင်သမျှ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေး နေရလို့ ... အိမ်ရောက်ရင်
ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ အန်တီဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ"

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အပင်ပန်းခံ အလုပ်လုပ်နေရတာလဲ၊
အေး ... ထားသွားတာတွေကို ဘဏ်တိုးနဲ့ တင် စားလောက်နေတာပဲကွ
ယ်"

"အလုပ်က အလုပ်ပဲ အန်တီရယ်၊ မိဘအမွေဆိုတာ တန်ဖိုးရှိစွာသုံး
တတ်ရတယ်၊ ကဲပါ အန်တီရယ် ဖုန်းလိုင်းက သိပ်ကြည်တာ မဟုတ်ဘူး

။ လိုင်းကြည်တုန်း ကျွန်မပြောချင်တာလေး ပြောပါရစေဦး"

"အေး ... အေး ... ပြော ပြော၊ နေကောင်းတယ်နော်"

"ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ဆေးရုံတက် တော့မယ်"

"ဟင်"

"ဂျူးဒိတ် စေ့ပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ... ဆရာဝန်က ဆေးရုံတက်ခိုင်းပြီ"

"ခွဲမွေးမှာ လား"

"ကျွန်မသဘောအရဆိုရင် မခွဲချင်ဘူး အန်တီ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မနာမကျင်နဲ့ မွေးရတာပဲ အခုဆို ခွဲမွေးကြတဲ့ ခေတ်ဖြစ်နေပြီ"

"ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ နာကျင်ခြင်းဆိုတဲ့ မိန်းမသားမိခင်တစ်ယောက် ရဲ့ အာဝေန်က ဝေဒနာနဲ့ ပဲ မွေးဖွား ပေးချင်တယ်၊ မလွဲသာလို့ ခွဲမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတော့လည်း ခွဲလိုက်ရုံပေါ့"

"အန်တီ မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မလည်း အန်တီကို လာစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မမိခင် ကိုယ်စားပေါ့ လေ၊ ကျွန်မ သတ္တိမနည်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ မွေးဖွားတော့မယ်ဆိုတော့ ရှေးလူကြီးတွေ ထားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေဆိုတဲ့ စကားဟာ အလကားထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင် လာပြီ၊ စိုးရိမ်လာ တယ်၊ ဒါကလည်း ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရင်သွေးအတွက်ပါ"

"အားမငယ်ပါနဲ့ သမီး၊ မနက် ဒရိုင်ဘာရောက်တာနဲ့ အန်တီ ထွက်

လာခဲ့မယ်၊ မနက်ဖြန်ညနေတော့ ရောက်မှာပဲ"

"ခရီးပန်းပါ့မယ်၊ နားနားနေနေလာခဲ့ပါ အန်တီ၊ ဒီမှာလည်း မဝေရုံတာပဲ ကျွန်မ အားမငယ်တတ်ပါဘူး အန်တီ"

"ကလေးအဖေကိုရော"

"ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မ ထပ်ဆင့်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကလေးအဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကို ဘာမှ ထပ်မမေးပါနဲ့ နော်၊ ဒါပဲ နော် အန်တီ"

ဖုန်းချသံနှစ်ခု ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ ထိုအခါကျမှ သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ။

ပင့်သက် မရှုရဲဘဲ ခိုးနားထောင်ခဲ့ရသမျှသည် အခုမှ ထွက်ပေါက်ရသွားကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ် ပခုံး၌ ထမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ လေးကန်စွာ တက်ခဲ့လေသည်။ ။

"သားငယ်"

လှေကားထစ်၏ ထိပ်မှ နေ၍ ရပ်ကာ မိခင်က ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူတုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ တယ်လီဖုန်း ခိုးနားထောင်တာကို မိခင်များ သိသွားသလားဟု မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။ ။

"မေမေ မနက်ဖြန် ပြင်ဦးလွင်ကို လိုက်သွားမလို့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

မသိဟန်ဆောင်၍ မေးရသည့် အလုပ်က ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ ။

"မြဖူး မွေးတော့မယ်တဲ့"

"အဲဒါ မေမေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့ သားရယ်၊ သူ့အမေ အေးနဲ့ မေမေနဲ့ က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ အေး မရှိတော့တဲ့ နောက် အေး ကိုယ်စား မေမေက မြဖူးကို စောင့်ရှောက်ပေးသင့်တာပေါ့"

တပေါင်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ မေမေ မိသေးကိုခေါ်ပြီး မောင်ထူးနဲ့ သွားလိုက်မယ်၊ တစ်ပတ်ကနေ ဆယ်ရက်နှစ်ပတ် ကြာချင် ကြာမယ်၊ အိမ်ကို သားစောင့်ရှောက်ထားလိုက်၊ ဒေါ်စိန်နဲ့ ခြံစောင့်မာလီနဲ့ တင် ပစ်မထားနဲ့ "

"သား နားလည်ပါတယ်"

"သား နားလည်ရင်ပြီးတာပါပဲ၊ မေမေက သား နားမလည်မှာ ပဲ ကြောက်တယ်"

"ဒါပဲလား မေမေ၊ သား အိပ်တော့မယ်"

"အေး... အေး ..."

မိခင်သည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာကို မေးချင်နေသည်။ ။ သူ့အားလှမ်းခေါ်၍ မေးလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ ထင်ထားသော်လည်း သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်သွားသည့် တိုင်အောင် ခေါ်သံမထွက်လာသဖြင့် သူ ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ။

မြဖူးညိုဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူ့စိတ်အား အမြဲတစေ အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိသည်။ ။ သူ့စိတ်တင်မက သူ့မိသားစုကိုပါ အလုပ်ပေးလျက်ရှိနေပါလားဟု သူသိလိုက်ရပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်ဟု အားငယ်စိတ် အနည်းငယ် ဖြစ်ကောင်း

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မာန်ကတော့ မကျ။

"အားမငယ်တတ်ပါဘူး"တဲ့ ၊ ဖြစ်နိုင်သည် ... ကလေးအဖေဟာ ဘယ်သူပါလို့ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ ရဲတင်းစွာဖြင့် ကလေးကို လူ့လောကသို့ ရောက်အောင်ဆွဲခေါ်ရဲသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ သတ္တိသည် ပေါ်သေးသေး မဟုတ်ချေ။

တပေါင်း ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော အတွေးများကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

မြဖူးညိုသည် မိမိနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်ခြင်းမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ပေ။

သူ့အကြောင်းတွေ တွေးတောခြင်းဖြင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် အချိန်ကုန်ခံနေစရာ မလို။

တပေါင်း ညအိပ်အင်္ကျီလဲလှယ်ပြီး ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည် ။ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည် ။

သို့သော် ရုတ်တရက်တော့ အိပ်မပျော်နိုင်ချေ။ ရက်စက်သော ကြမ်းတမ်းသော စကားအသုံးအနှုန်းအရ ဆိုလျှင် မြဖူးညိုဟူသော မိန်းမသည် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရဲသည် တဲ့ လား။

အံ့ဩဖွယ် စက်ဆုတ်ဖွယ် ကောင်းမနေဘူးလား။

သူ့ရပ်ရည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို မစောင့်ထိန်းဘဲ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိများ ထင်ရာစိုင်းမလဲဆိုတာကို တပေါင်း တွေးကြည့်နေမိသည် ။

အခန်း(၂)

ဒေါ်သဇင်သင်းက မွေးကင်းစကလေး နီတာရဲကလေးကို အသာငုံကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲ၌ ချစ်ခင် စိတ် အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။

အိမ်ထောင်သည် သားကြီးဝါဆို၌ သားနှစ်ယောက်ရှိသဖြင့် မြေးနှစ်ယောက်ရနေသော အဘွားကြီး တစ်ယောက်၏ မေတ္တာမျိုးဖြင့် မြဖူးညို၏ သမီးလေးအပေါ် ချစ်ခင်စိတ်ဖြစ်မိခြင်းပေလား။

ဒေါ်သဇင်သင်း ဝေခွဲမတတ်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မြဖူးညို၏ သမီးလေးကို မေတ္တာထားနိုင်သည်။ ။ ကလေး၏ လက်ကောက်ဝတ်မှ အမှတ်အသား ပြုထားသည် ကို သတိထားကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ "ဘေဘီတပေါင်း"တဲ့။

"ဟင်"

ဒေါ်သဇင်သင်း အာမေဍိတ်သံထွက်သွားသည် အထိ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။ အနားမှာ ရှိနေသော ဝေဝေခိုင်က....

"ဝေလည်း အဲဒါကိုပဲ အံ့အားသင့်နေတာပါ အန်တီ"

"သူ့ကို မေးမကြည့်ဘူးလား"

"ဘယ်နေ့ပါ့မလဲ အန်တီရယ် မေးပါသကော၊ ဒါပေမဲ့ မြဖူး

စိတ်အကြောင်းလည်း အန်တီရိပ်မိမှာ ပါ။ ဘယ်လိုမေးမေး အချိန်တန်ရ င်သိရမှာ ပါဆိုတဲ့ အဖြေကလွဲလို့ သဲလွန်စတောင်မပေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါဟာ သဲလွန်စများ ဖြစ်နိုင်မလားလို့ ဝေတော့ ထင်တာပဲ"

ဒေါ်သဇင်သင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ မြဖူးညိုကလေးဟာ မိမိ သား တပေါင်း၏ သွေး ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား။

မြဖူးညိုနှင့် တပေါင်းသည် တစောင်းချေးနှင့် မျက်ချေးပမာ ဖြစ်နေကြသူတွေ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြဖူး ဂုဏ်သိက္ခာမကျရင် ပြီးတာပါပဲ"

ဒေါ်သဇင်သင်း အေးချမ်းစွာပင် ပြောလိုက်သည် ။ မိမိသားနာမည် ကို အလွဲသုံးစားလုပ်သည် ဟူ၍ စိတ်ဆိုး၍ မရ။ မြဖူးညိုမိခင် ဒေါ်မြမြ အေး၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်မတိုင်မီက မှာ ကြားသွားသော နောက် ဆုံး စကားက သူ့နှလုံးသား၌ ပန္နက်ချမှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည် ။

"မြေးကို စောင့်ရှောက်"ဟူသော စကား။

မြေးကို စောင့်ရှောက်ရမည်။

မြဖူးညိုသမီးလည်း ဒေါ်မြမြအေး၏ မြေးဖြစ်သည် ။ မြေးကို သူ အ သက်ရှင်နေသရွေ့ စောင့်ရှောက်ပေး ရမည်ဖြစ်သည် ။

ကလေးထားသော အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မြဖူးညိုရှိရာအခန်းသို့ လာခဲ့သည် ။ မြဖူးညို အပြုံးမပျက် ဆီးကြိုသည် ။

"နေကောင်းတယ်နော် သမီး"

"ကောင်းပါတယ် အန်တီ"

မြဖူးညိုသည် ဗိုက်ခွဲမမွေးဘဲ တစ်ရက်လုံးလုံး နာကျင်မှုဝေဒနာခံ

စားပြီးမှ ကိုယ်တိုင်မွေးထုတ်ပေးခဲ့ သည် ဟု ဝေဝေခိုင်က ပြောပြသဖြင့်
ဒေါ်သဇင်သင်းသည် မြူးညိုကို လက်ဖျားခါပြီးရင်း ခါနေခဲ့ရသည်။ ။

တော်တော်ခေါင်းမာသော တဖွတ်ထိုးလည်း နိုင်သည့် မိန်းကလေးပ
င် ...။

မြူးညိုနှင့် အနီးကပ်ဆုံး၌ ဒေါ်သဇင်သင်း ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ရှေးစ
ကားဖြစ်သော တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဟူသော စကားကို ဒေါ်သဇင်
သင်း လက်ခံလိုက်ပြီ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

မြူးညို၏ အသားအရည်သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ဝင်းနှစ်ကာ
စိုပြည်လျက်ရှိသည်။ ။

မျက်နှာကလေးမှာ ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်ကလေးဖြစ်ပြီး မိခင်တစ်ယောက်
၏ ကျက်သရေကိုပါ ဆောင်နေပြီ ဆိုတော့ အလှတို့ သည် ခြွင်းချက်မရှိ
ပိုမိုပြည့်စုံနေပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။

"အန်တီ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ"

"စောစောကပဲ ရောက်ရောက်ချင်း ပစ္စည်းတွေချပြီး တန်းလာတာ"

"ဒါဆို အန်တီပင်ပန်းနေပါပြီ ပြန်နားလိုက်ပါ။ မိဝေ နင်လည်း ပြန်
တော့လေ အန်တီကို .."

"နေ နေ ... အန်တီ မပြန်ပါဘူး၊ အန်တီ ညစောင့်ပေးမယ်"

ဒေါ်သဇင်သင်းက စေတနာအရင်းခံနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။
ဒါကို မြူးညိုရော ဝေဝေခိုင်ကပါ လက်မခံ။

"ရပါတယ်၊ မေမေ ရှိရင်တောင် မေမေ့ကိုလည်း ကျွန်မ မစောင့်ခိုင်း

ပါဘူး၊ သူနာပြုတွေရှိတာပဲ၊ မိညို လည်း ရှိတယ်၊ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ သန်ဘက်ခါဆို ဆင်းရဲတော့မှာ "

"ဟုတ်လား မြန်လှချည်လား"

ဒေါ်သဇင်သင်းက အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ သူ့ချွေးမကြီး မွေးစဉ်က များ ဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ မနေကြရ။ နွဲ့လိုက် ပျော့လိုက် ချူချာလိုက်တာ လည်း လွန်ရော။ သူတို့ ပင်လျှင် ညည်းညူကာ စိတ်ပျက်ကြရသည့် အဖြစ်။

မြဖူးညိုကဲ့သို့သော ချွေးမမျိုးသာဆိုပါက၊ မြဖူးညိုကို လက်လွှတ်ရခြင်းအတွက် နှမြောစိတ်ကတော့ သူရင်မှာ ရှိနေဆဲ ...

"ခွဲမွေးတာမဟုတ်တော့ ချုပ်ရိုးဖြေစရာ မလိုဘူးလေ အန်တီ၊ ဒါကြောင့် လည်း ပါတယ်၊ မိဖူးက ကျန်းမာရေးကောင်းတာလည်း ပါတယ်"

ဝေဝေခိုင်က ဝင်ပြောသည်။ ။ ဝေဝေခိုင်လို သူငယ်ချင်းကောင်းရ ထားခြင်းကလည်း မြဖူးညို အတိတ်ကံ ကောင်းခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေမည်။

သား တပေါင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြဖူးညိုထံမှ တစ်စုံတစ်ရာများ ထုတ်ဖော်ပြောကြားလေမလား ထင်မှတ်ရသော်လည်း မြဖူးညိုထံမှ လုံးဝ ဟမလာချေ။

"သမီးလေးက ဖွံ့နေတာပဲ၊ ဘယ်နှပေါင်ရှိသလဲ"

"ခုနစ်ပေါင်နဲ့ ခြောက်အောင်စတောင် ရှိတယ် အန်တီ၊ ငိုလိုက်တာပဲ စူးစူးရှရှပဲ၊ ဆရာမတွေကတောင် ပုရစ်လေးဟဲ့ ပုရစ်လေးဆိုလို့ ဝေတော့ အိမ်နာမည် ပုရစ်လို့ ပေးလိုက်ပြီ"

ဒေါသဇင်သင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းမာတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ မြေးလေးက သောကြာသမီးလေးပေါ့ နော်၊ တို့ နဲ့ နေ့တူတယ်"

ဒေါသဇင်သင်းက အမှုမဲ့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ လည်း တကယ့်ကို စေတနာပါ သည် ။ မိမိမွေးခဲ့သည့် ကလည်း သားနှစ်ယောက်။ သားကြီး ဝါဆို မိန်းမမွေးတာကလည်း သားနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ မွေးရတာ ပင်ပန်းသည် ဆိုကာ မယူကြတော့။ မိမိတို့ အလိုရှိနေသော မြေးမိန်းကလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသလို ဖြစ်ရသည် ။

ခုလို မြဖူးညှိက မိန်းကလေးမွေးသည် ဆိုတော့ မသိစိတ်က အလွန်အမင်း ဝမ်းသာကာ ကြိုဆိုနေမိ သည် ။ သိစိတ်ကတော့ မြဖူးညှိ ဘယ်သူနှင့် ရမှန်းမသိသော ကလေးအတွက် လှိုက်လှဲမှုတွေ သိပ်မပြချင်။

မြဖူးညှိ ဒေါသဇင်သင်းကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။ ဒေါသဇင်သင်းသည် ဝတ္တရားအရ လာတာလား ..။

တကယ့် စေတနာအရင်းခံ ရှိသလား။ သံသယစိတ်ကို အဖြေရှာလို၍ လား။ မြဖူးညှိ အကဲခတ်တတ် သေးပေ။ စိန်ကဲ ကျောက်ကဲထက် လူကဲခတ်ရ ခက်သည် ဆိုသည် မှာ အလွန်မှန်သည် ။

"မြဖူး ရန်ကုန်ပြန်လိုက်မှာ လား"

"မလိုက်သေးပါဘူး အန်တီ"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ပြန်ချင်သေးတဲ့ စိတ် မရှိသေးလို့ ပါ၊ အချိန်တန်ရင်တော့ ကျွန်မ ပြန်လာမှာ ပါ"

"အိမ်ကို အကြာကြီး ပစ်ထားတော့မှာ လား"

"ခြံစောင့် ဘကြီးထော်ရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ အန်တီတို့ လည်း ရှိနေတာပဲ"

မြဖူးညိုသည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူ၏ တိုက်တွန်းချက်နှင့် မှ ပြင်မည့် မိန်းမစား မဟုတ်ချေ။

ဒါကိုသိထားသော ဒေါ်သဇင်သင်းအနေနှင့် ဘာမှ ထပ်မပြောတာဘဲ ကောင်းမည်။

သို့သော် မေးလိုသောစကားကိုတော့ မေးလိုက်သည် ။

"မြေးလေးရဲ့ လက်မှာ ဖခင်နာမည် အမှတ်အသားပေးတော့ တပေါင်းလို့ တွေ့တယ် သမီး ...၊ မြေးလေး ရဲ့ ဖခင်ဟာ တပေါင်းများ လား"

ဒေါ်သဇင်သင်းက မြဖူးညို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

မြဖူးညို မျက်နှာမပျက်၊ ပြုံးရယ်ကာ

"အန်တီ ဘာတွေများ သံသယဝင်နေတာလဲ၊ ကျွန်မပြောပြီးပါပြီ၊ အချိန်တန်ရင် အန်တီတို့ အလျင်ဆုံး သိရမှာ ပါ။ ခု ဘာလဲ အန်တီ"

"မတ်ချီလေ"

"မဟုတ်လေ မြန်မာ"

"တပေါင်း"

"ဒါပဲပေါ့ အန်တီ၊ တပေါင်းလမှာ မွေးတဲ့ သမီးလေးကို သမီးတပေါင်းလို့ အမည်ပေးမှာ ဖြစ်လို့ ဖခင် အမည်ကို တပေါင်းလို့ ပေးလိုက်တာပါ"

ဒေါ်သဇင်သင်း သက်ပြင်းချလိုက်သကဲ့သို့ ဝေဝေခိုင်ကလည်း ပင့်သက်ရှိုက် လိုက်လေသည်။ ။

မြဖူးညိုနှင့် ယှဉ်လျှင် မိမိတို့ ပဲ အရှုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ မြဖူးညိုသည် ဝတ်လုံတော်ရသမီးလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ စကားပရိယာယ် ကြွယ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ သားမွေးရင် သောကြာဆိုရင် သားတပေါင်းလို့ ပေးမှာ ၊ ကြာသပတေးဆိုရင် မင်းတပေါင်း၊ မိန်းကလေးဆိုရင် မြတပေါင်းလို့ ပေးမလို့ တဲ့ လေ၊ ခု သောကြာသမီးလေးဆိုတော့ သမီးတပေါင်း တဲ့ စုံနေတာပဲ ရွေးထားတာ တပေါင်းနဲ့ တွဲလျက်တွေချည်းပဲ"

ဒေါ်သဇင်သင်းသည် ဝေဝေခိုင်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲ၌ ခံရခက်လာသည်။ ။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောဆိုလိုက်ချင်သည်။ ။

"ကလေးအဖေဟာ တပေါင်းမို့လို့ တပေါင်းလို့ ပဲ တမင်မှ ညှိတာလား သမီး၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ"ဟု။

သူနာပြုဆရာမလေး ဝင်လာသဖြင့် ဆန္ဒကို မျိုသိပ်လိုက်ရသည်။ ။

အခြားစကားများကိုသာပြောပြီး ပြန်လာကြရသည်။ ။

ကလေးဖခင်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားမစဖြစ်ကြတော့။

ဝေဝေခိုင်အိမ်ရောက်တော့မှ ဝေဝေခိုင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်

....

"ကလေးအဖေနှင့် ပတ်သက်ပြီး မဝေများ ဘာသိထားတာ ရှိသေးသလဲ၊ ရှိရင် ပြောပါကွယ်၊ အန်တီ အကူအညီပေးချင်လို့ ပါ၊ ဒါမှ အေးလ

ည်း တမလွန်ကနေ စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပေါ့"

"ရှိမှ တော့ အန်တီရယ် ဝေလည်း ဒီလိုမနေပါဘူး၊ အချိန်တန်ရင် သိလာလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ကို ဒီမှာ မနေ စေချင်ရင်တော့ ထပ်မေး မိဝေ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပဲ ဝေလည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မစိတ်ထင် အန်တီသား တပေါင်းများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော်"

"အင်း ... အန်တီစိတ်ထဲလည်း သံသယဖြစ် လာပြီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြဖူးမပြောဘဲ သိအောင်တော့ အန်တီ စုံစမ်းတော့မယ်"

ဒေါ်သဇင်သင်းက သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်သည်။ ။

"ဝေလည်း ဝိုင်းကူပေးပါမယ်၊ ဝေထင်တာက မြဖူးလို အသိဉာဏ်ရှိပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သူ့သမီးရဲ့ အနာဂတ်ကို ထိခိုက်တောင်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ လည်း ယုံကြည်တယ်၊ ကလေးသိ တတ်လာတဲ့ အချိန်အထိကိုများ ဝေတို့ စောင့်ရမလားပဲ"

"အင်းလေ ဘယ်လောက်စောင့်ရစောင့်ရ အန်တီတို့ အနေနဲ့ ကပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ဖြစ်နေတာ ... ကာယကံရှင်တွေ ခရီးမလွန်သွားဖို့ ဘဲ အရေးကြီးတာ"

"အန်တီ ကလေးက တပေါင်းနဲ့ များ တူသလား မတူဘူးလား အန်တီ မမှတ်မိဘူးလား"

ဒေါ်သဇင်သင်းရင်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကလေးကိုတွေ့တော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရ သည်။ ။ တပေါင်းနှင့် တူသလား။

တပေါင်းလည်း အသားဖြူလွန်းသဖြင့် နီတာရဲနေသည် ။
မြဖူးလည်း ဖြူတာပဲ။

နှာတံပေါ်ပေါ်ကလေးကလည်း မြဖူးညိုရော တပေါင်းရော တူညီကြ

သည် ။ ဒါတင်မက မျက်ခုံး နက်နက်ကြီးတွေက နှုကောင်အလား ရှိနေသည် ကလည်း တပေါင်းနှင့် မြူးညို နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပင်။

"အင်း ... ပြောရခက်သား သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကိုက ရုပ်ချင်းဆင်နေတာဆိုတော့ ကလေးဟာ အမေတူလို့ ပြောရင်လည်း ရတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီအနေနဲ့ က တပေါင်းရဲ့ သွေး ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် အေးရဲ့ သွေး မြူးရဲ့ သွေးဟာ အန်တီမြေးပဲပေါ့ကွယ် အန်တီစောင့်ရှောက်သွားမှာ ပါ"

ဒေါ်သဇင်သင်းက နှိုင်းနှိုင်းဆဆလေး ပြောလိုက်သည် ။ ဝေဝေခိုင်ကလည်း

"ဝေ့အနေနဲ့ ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အန်တီလက်ခံနိုင်မလား မသိဘူး"

"ပြောပါ မဝေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ကွယ်"

"သားဦးအနေနဲ့ တကယ်တမ်း မီးဖွားတော့မယ်ဆိုတော့ မြူးဟာ စိုးရိမ်မှု တုန်လှုပ်မှု ကြောင့် ကြမ္မာတွေ ဖြစ်လာတယ် အဓိကက ရင်သွေးအတွက်ပေါ့"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်"

ဒေါ်သဇင်သင်းက မိန်းမချင်း မိခင်စိတ်သဘောကို ကိုယ်ချင်းစာ သဘောပေါက်မိပြီး ဝေဝေခိုင်စကား ကို ထောက်ခံလိုက်သည် ။

"မြူးမှာ အမေဘက်က အဒေါ်လည်း ရှိတယ် အဖေဘက်က အဒေါ်သားချင်းလည်း ရှိတာပဲ။ သူတို့ ကို မမှာ ဘဲ အန်တီကို မှာ တာရယ်၊ ကျွန်မကိုမှာ တာ ရှိသေးတယ်"

"ဟင် ... ဘာလဲ ဘာမှာ သလဲ"

"ဖွ ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ... မွေးဖွားရင်း သူ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားလို့ ကလေးကျန်ခဲ့ရင် အန်တီကို ကလေးပေးလိုက် ပါတဲ့ ။ ရန်ကုန်အိမ်သော့ကိုလည်း အန်တီလက်ထဲ ထည့်လိုက်ဖို့ မှာ တယ်"

ဒေါ်သဇင်သင်း ရင်၌ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည် ။ သံသယပိုးအိမ်က ပိုမိုကြီးထွားလာသည် ။ မြဖူးညို သည် မိမိအပေါ် ဘာကြောင့် ဒီလောက် အားထားယုံကြည်ရတာလဲ။

အမှန်တကယ်ပင် ဤကလေးသည် တပေါင်းနှင့် ရသောကလေးဖြစ် ၍ သာ မိမိအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ အပ်နှံခြင်းဖြစ်နိုင်သည် ။

မြဖူးညိုရယ် မင်းသာခေါင်းညိတ်လိုက်စမ်းပါ တို့ တွေဟာ သွေးကြောင်တတ်တဲ့ လူစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

"ကျေးဇူးတင်တယ် မဝေ၊ ဒီစကားဟာ အန်တီအတွက် သိပ်အဖိုးတန်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မြဖူး ရင်သွေးရဲ့ ဖခင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မြဖူး မဖွင့်ပြောသေးသရွေ့ တပေါင်း မိန်းမ မယူစေရဘူးလို့ အန်တီ သိနှိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီ"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အန်တီရယ်၊ အန်တီနဲ့ ကျွန်မ ပူးပေါင်းပြီး မြဖူးအတွက် အကောင်းဆုံး စီစဉ် ပေးလိမ့်မယ် ယုံကြည်ပါတယ်"

"အန်တီကလည်း အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ အမြဲရှိနေပါ တယ်၊ အန်တီ တစ်ခုမေးပါရစေ"

"မေးပါ အန်တီ"

"သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းဆိုတော့ မြဖူးအကြောင်း ပိုသိမယ်"

"ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ လေးငါးတန်းကနေ ဥပဒေဘွဲ့ရပြီး ချိန်ဘာအ

တူတူဆင်း၊ တစ်ဆရာတည်း လက်ထွက်ပြီး လုပ်ငန်းတာဝန်လည်း ခုထက်ထိ အတူထမ်းဆောင်နေတုန်းဆိုတော့ မြူးအကြောင်း ကျွန်မ အသိဆုံးပဲ၊ အန်တီမေးချင်တာ ကျွန်မသိတယ် မြူးမှာ ရည်းစားရှိသလား၊ တွဲသွားတွဲလာ လူတွေအကြောင်း မဟုတ်လား"

ရှေ့နေများ ပီသပါပေသည် ဟု ဒေါ်သဇင်သင်းက ရင်တွင်းမှတ်ချက်ပေးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"အတွဲလည်း မရှိ၊ ချစ်သူလည်း မရှိ၊ ခေါင်းမာတဲ့ နေရာမှာ အချစ်ကို တောင် သူ့နှလုံးသားထဲ တော်ရုံ အဝင်မခံတဲ့ မိန်းမမျိုး အန်တီ၊ ဒါကြောင့် အခုလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်သွားရတာကို ဝေ အလွန်အံ့သြခဲ့ရတာ အနေ အထိုင်ကလည်း ဣန္ဒြေရှိရှိနဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ မိန်းမပါ၊ အန်တီလည်း အိမ်နီးချင်းပဲ တွေ့မြင်နေရမှာ ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ သိပ်သဘောကျခဲ့လို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ကဲပါ အန်တီ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီတဲ့ ၊ လာ သွားစားကြရအောင် အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်"

ဒေါ်သဇင်သင်း လေးတွဲစွာ ထလိုက်သည်။ ။

မြူးညိုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော သံသယသည် ဘယ်တော့များမှ ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်သွား လိမ့်မည်နည်း။

အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ ။ ဒါက ဒေါ်သဇင်သင်း၏ စေတနာမှန်သော ဆန္ဒပင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနစ်နာစေချင်ပါ။

အခန်း(၃)

ဒေါ်သဇင်သင်း သား တပေါင်းကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်လိုက်သည် ။ တပေါင်းသည် လေးငါး ခြောက်လအတွင်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် ။

အလုပ်၌ စိတ်ပါဝင်စားလာသည် ။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများ နှင့် လည်း အချိန်သိပ်မဖြုန်းတော့။

"သား ပြန်လာတာ စောလှချည်လား"

"ဒီနေ့ ညစာစားပွဲ မရှိဘူး မေမေ၊ မေမေ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်သလဲ"

"သား သွားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလိုပဲ ရောက်လာတာ"

"ဟုတ်လား ဖေဖေဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ မေမေ့ကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်"

"ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဆိုတော့ သားက သွားမှာ မို့လို့ လား"

"ဟုတ်တယ် ကုမ္ပဏီက သားကို အတွေ့အကြုံရအောင်လွှတ်နေလို့ အဲဒါ သွားမယ်၊ ဖေဖေက မေမေပါ ခေါ်ခဲ့ဖို့ ပြောလို့ မေမေလိုက်ခဲ့ပါလား"

ဒေါ်သဇင်သင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ တပေါင်းသည် တကယ်ပဲ

မြဖူးညိုနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့ဘူးလား။ မြဖူးညိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းလိမ့်မည်ဟု သူထင်ထားခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ဒီကိစ္စကို သူနှင့် မဆိုင်သလို ယောင်၍ မျှပင် မဟခဲ့။ ဒေါသ ဇင်သင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ မေမေ မလိုက်ချင်ပြန်ဘူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး သားနဲ့ ဆိုလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ နောက်ဆံတင်း သလို ဖြစ်နေတယ်"

"ဘာတင်းစရာရှိလို့ လဲ မေမေ၊ အိမ် သံယောဇဉ်လား"

"မဟုတ်ဘူး သား၊ မြဖူးညိုတို့ သားအမိကို"

တပေါင်းမျက်နှာပြင်၌ အံ့သြသွားသော အရိပ်အယောင်လေး ယှက် သန်းသွားသည်။ ။ မျက်လွှာပင့်ကာ ..

"သူမွေးပြီလား ဘာလေးလဲ"

"မိန်းကလေး"

"ဟုတ်လား"

ဝတ်ကျောတန်းကျော မေးလိုက်သည့် သဘောမျိုးသာရှိသည်။ ။ မြဖူးညိုက မိမိမပြန်ခင် အတန်တန် ကတိ အထပ်ထပ်နှင့် မှာ လိုက် သောစကားကို ဒေါသဇင်သင်း သတိရလိုက်သဖြင့် ပြောချင်သော စ ကားများကို မျိုသိပ် လိုက်ရလေသည်။ ။

"အန်တီကို ကျွန်မ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန် မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တပေါင်းမမေးဘဲ မပြောပါနဲ့ ၊ အန်တီရဲ့ သိချင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်၊ အန်တီ ဘာသာစုံစမ်းပါ၊ တပေါင်း သိလိုစိ

တံဖြစ် လာရင် သူ့ဘာသာသူ ရှာဖွေပါစေ၊ အမှန်တရားကို သူ ရှာဖွေတတ်စေချင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူရဲ့ ဖြားယောင်းမှု သွေးဆောင်မှုမှာ မရှိစေချင်ပါဘူး။"

မြဖူးညိုစကားက သဲလွန်စတော့ ပေးထားသည်။ ။

တပေါင်းနဲ့ မြဖူးညို ငြိစွန်းသွားခဲ့သလား။

ဘယ်အချိန် ငြိစွန်းသွားကြသလဲ။ သူတို့ ကိုကြည့်ရတော့လဲ သူစိမ်းပြင်ပြင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့် မကြည့်ကြသော လူနှစ်ယောက် ငြိစွန်းဖို့ အလားအလာမမြင်ပါဘဲနှင့်

....

ဒေါ်သဇင်သင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"သူ ပြန်ရောက်ပြီလား"

"မေမေ ခေါ်တာပဲ၊ လိုက်မလာဘူး"

တပေါင်း၌ မေးစရာမေးခွန်း ကုန်သွားလေပြီဖြစ်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ ။ မိခင်၏ မျက်လုံး၌ သံသယအရိပ်အယောင်များ တွေ့ရသည်။ ။ မြဖူး ညိုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကိုမေးစရာတွေ ရှိနေသလားဟု တပေါင်း ထင်မြင်မိသည်။ ။

မေးစေချင်သည်။ ။ တပေါင်းကလည်း သိသလောက်ဖြေချင်ပါသည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ သံသယဆူးတစ်ချောင်း နစ်ဝင်နေခဲ့သည်။ ။

။

ဗီရိုကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဗီရိုအံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ငယ်စဉ်ကာလ ပေါက်ကရတန်ဆာများ ဆင်ခဲ့သော ဘူးကလေးထဲ၌ လက်ဝတ်ရတနာများကို ကြည့် လိုက်သည် ။ နားကပ်များ ၊ ဆွဲကြိုးများ ၊ လက်ကောက်အပျော့စားများ ၊ လက်စွပ်များ ၊ ကြယ်သီးများ ၊ ဘောင်းဘီ ၌ တိုးလိုးတန်းလန်းတပ်သော ကြိုးများ စုံလင်လှသည် ။ ထိုအထဲ၌ သူနှင့် စိမ်းကားနေသော ကြိုးမျှင်သေးသေး လေးကို သူ ယူကြည့်လိုက်သည် ။

သီးခြားခွဲကာ ကတ္တီပါဘူးလေးထဲ ထည့်လိုက်သည် ။ ကျန်ပစ္စည်းများကို ပြန်ရောင်းရန် ရည်ရွယ်ထား သည် ။ သို့သော် ငွေကြေးမလိုအပ်သော သူ့အတွက် ဒါတွေကို အလေးမထားမိချေ။

အလုပ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လာမှ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းသည် အဖိုးတန်သော အလုပ်သမားကောင်း ဖြစ်သည် ဟု သူ သဘောပေါက်လာသဖြင့် ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

ဆွဲကြိုးမျှင်သေးလေး၏ ပိုင်ရှင်သည် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ။ ထိုပိုင်ရှင်ကို မတွေ့သရွေ့ အိမ်ထောင်ရေး မစဉ်းစားသေးတာဘဲ ကောင်းမည်။

သူ့အပါး၌ မာယာလက်နက်ပေါင်းစုံဖြင့် ချဉ်းကပ်လာသော မိန်းမများကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခဲ့သည် မှာ သည် ဆွဲကြိုးလေးကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည် ။

ဤဆွဲကြိုး၏ ပိုင်ရှင်သည် မြဖူးညိုသာဆိုပါက ...

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည် ။ မဖြစ်နိုင်။

သူ့အပေါ် လုံးဝအထင်သေးသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆွဲကြိုးသည် သူ့ထံသို့ ရောက်စရာ အကြောင်း မရှိ။

မြဖူးညိုသည် လည်း သူ့ဇာတ်လမ်းနှင့် သူ ရှိမှာ ပါ။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသား နှင့် နေတိုင်လည်း ၊ ဂုဏ်သရေသိ

ကွာအပြည့်နှင့် နေထိုင်လည်း ရိုးသားသည် ဟု မဆိုနိုင်။

ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေ့ မဟုတ်သကဲ့သို့

တံလျှပ်လည်း ရေ မဟုတ်ပေ။

မြဖူးညိုက သာဓကပင်။

တပေါင်း ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည် ။ ရေချိုးရင်း မြဖူးညိုထံသို့ အာရုံ
ရောက်သွားမှုကို ပြန်လည်သိမ်း ဆည်းလိုက်သည် ။

မြဖူးညိုနှင့် သူ လုံးဝ မပတ်သက်ချင်ပါ။

သို့သော် သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရသည် က သူ၏ မိဘနှစ်ပါးသည်
မြဖူးညိုနှင့် အင်မတန်ပတ်သက် ချင်ကြသည် ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က သူ့ကို ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အမှားကြီး
မှားသွားမှန်း ယခုတော့ သိသွားကြပြီ ထင်ပါသည် ။

သို့တိုင်အောင် မြဖူးညိုနှင့် ကင်းကွာမနေနိုင်ကြခြင်းအတွက် သူ အ
လွန်အမင်း အံ့သြရလေပြီ။

မိခင်သည် မြဖူးညို မီးဖွားရာသို့ နှစ်ပတ်လောက် သွားစောင့်ရှောက်
ပေးခဲ့သည် ကိုက အံ့အားသင့်စရာ ပင်။

"သား တပေါင်း ကြာနေပြီ မေမေ ထမင်းစား စောင့်နေတာ"

"ပြီးပြီ မေမေ"

အတွေးကမ္ဘာမှ ရုန်းထွက်လိုက်ရလေသည် ။

အခန်း (၄)

ရှေ့အပတ်ဆို ဖခင်ရှိရာ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ လိုက်သွားကြတော့မည်။ တိုးဗီဇနှင့် ဆိုတော့ သုံးလ နေခွင့်ရ မည်။

မိခင်ကတော့ သုံးလနေမည်။ သူကတော့ အခြေအနေပေးလျှင် ပေးသလို ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်မည်။

တပေါင်းသည် လသာဆောင်မှာ ရပ်နေမိသည် ။

လသာဆောင်၌ ရှိသော ဒန်း၌ ထိုင်ရင်း ဂီတာတီးခတ်ရသော အရသာကို သူ ပြန်လည်ခံစားချင်လာ သည် ။

ထိုအရသာကို မခံစားခဲ့တာ ကြာနေပြီ။ မြဖူးညို့ မရှိကတည်းက ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည် ။

မြဖူးညို့က သူဂီတာတီးပြီး ခေတ်ပေါ်တေးသီချင်းများ ဟစ်ကြွေးမှုကို မကြိုက်လေလေ သူက အရွဲ့တိုက်ပြီး ညစဉ် တီးမိအော်မိလေ ဖြစ်သည် ။

အခု မြဖူးညို့ မရှိ။

ဂီတာကို သံစဉ်မဲ့ တီးခတ်နေမိသည် ။

မြဖူးညို့သည် သူတို့ ခြေရင်းအိမ်က အိမ်နီးချင်း။ သူက ဗိုလ်တထောင် အမှတ်(၆)ကျောင်းသား၊ မြဖူးညို့က လသာ (၂) ကျောင်းသူ၊ ကျောင်း

ချင်း မတူညီခဲ့။ သူငယ်ချင်းလည်း မဖြစ်ခဲ့။

မြဖူးညိုက ဆံပင်အရှည်ကြီးထားပြီး ငယ်စဉ်က ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်း ကျစ်ထားတတ်ပြီး ကြီးလာ တော့ တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်သည် ။

ယခုခေတ် မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ဆံပင်အလှပြင်သည့် အနေဖြင့် ဖားလျားချထားခြင်းမျိုးကို သူ တွေ့ရ ခဲသည် ။

တစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါင်းလျှော်သည် ။ တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးတွင် ဆံပင်ဖား လျားချထားသည် ကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရသည် ။

ဥပဒေဘွဲ့ယူပြီး ချိန်ဘာဆင်းတော့ ဆံထုံးအက်အက်၌ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပန်ကာ လူကြီးဂိုက်ဖမ်းခဲ့သည် ကိုလည်း အမြင်ကပ်စွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရ လေသည် ။

မေမေတို့ က ထိုမိန်းကလေးကို ဣန္ဒြေရှိသည် ။ မိခင်ကောင်း အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ဟု သဘော ကျကာ ချွေးမအဖြစ် သဘောတူကြောင်း ဖွင့်ပြောလာသောအခါ သူက ဘုကျကျပင် ငြင်းဆန် ခဲ့သည် ။

"မေမေတို့ က အပေါ်ယံဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာလား၊ ရှေးလူကြီးတွေ ထားခဲ့တဲ့ ကုပ်ကမြင်းဆိုတဲ့ စကားကို မမေ့နဲ့ဦးနော်၊ အမေတို့ အထင်ကြီးနေတဲ့ အဲဒီမိန်းမက ကုပ်ကမြင်း မဟုတ်ဘူး လို့ အမေ အာမခံရဲသလား"

ဟု ရင့်သီးစွာ ပြောခဲ့မိသည် ။

ကြည့်လေ ယောက်ျားလေးရွယ်တူများ လည်း သူ့အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိသည် ။

ချိန်ဘာမာစတာလား ဘာလားမသိသော ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် အသက်

သုံးဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်နှင့် တော့ သူလုံးဝ ကြည့်မရ။ မြူးညို ခေါင်းခေါက်လိုက် နဖူးတောက်လိုက် လုပ်တာမျိုး ကို သူ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ခြေပုတ်လက်ပုတ် နေရဲသော မိန်းမကို ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် မိန်းမ မျိုးဟု ပြောနိုင်ပါ့မလား။

မြူးညိုကို သူ သဘောမကျခဲ့။

ထို့အတူ မြူးညိုကလည်း သူ၏ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေတတ်သော အကျင့်စရိုက်ကို ...

လမ်းသရဲ

လူပေါ့လူသွမ်း

ဆန်ကုန်မြေလေး

ဂျစ်ပစီကောင်

အဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်ကာ ... လုံးဝ ကြည့်မရခဲ့သည် ကို သူအသိ။

ဒါကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကတိကဝတ်ခံထားကြသလား မပြောတတ်။ သူ့မိခင် ဒေါ်သဇင်သင်းနှင့် မြူးညိုမိခင် ဒေါ်မြမြအေးက သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဆန္ဒကို မယူတော့ဘဲ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘ သဘောတူစေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်းသတင်းကို သတင်းစာထဲ ထည့် လိုက်လေသည်။ ။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို သူတို့ ယခုထက်တိုင် မဖျက်သိမ်းရသေး။ ဖျက်သိမ်းရန်ကိစ္စကို တပေါင်း ဘက်ကလည်း မတောင်းဆိုသကဲ့သို့ မြူးညိုဘက်ကလည်း မတောင်းဆိုခဲ့ ...။ ဒါက ထူးခြားချက်ပင်

သူတို့ နှစ်ဦးကြား၌ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်မှုမရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိ

နေသည်။ ။

"သား တပေါင်း"

သူ ဂီတာတီးနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ။

"မြဖူးနဲ့ သား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတဲ့ ကိစ္စကို သား ဘာလုပ်ချင်သလဲ"

"ဘာလုပ်စရာလိုသလဲ မေမေ၊ သူ့ဘက်က ကလေးတစ်ယောက် တောင် ရနေမှာ တော့ ... ဒီကိစ္စ အလို အလျောက်ပျက်ပြယ်နေပြီပဲ"

"အေးကွယ် မနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သားတို့ ဝဲလ်ဒင် ဘယ်တော့လဲလို့ မေးတော့ မေမေလည်း ဘာဖြေရမှန်းမသိလို့ ဖြည်းဖြည်းပေါ့လို့ ပဲ ဖြေလိုက်တယ် သားစိတ်ထဲမှာ ဘာဆန္ဒများ ရှိနေသလဲဆိုတာလည်း မေမေ မသိရတော့"

"အဲဒီလို ဖြေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မေမေ၊ မြဖူးညိုကို အရင်ကတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ သားဟာ အခုလို ပန်တော်ကျ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝမျိုးကို ပိုပြီးတော့တောင် စဉ်းစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားရင်ထဲမှာ သိချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီဆန္ဒကြောင့် သားအိမ်တောင် မပြုသေးတာ လည်း ပါတယ်"

မိခင်က ပျာပျာသလဲပင်

"ဘာဆန္ဒလဲ သား"

"မြဖူးညို ဒီကလေးကို ဘယ်သူနဲ့ ရခဲ့တာလဲဆိုတာကိုပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ မြဖူးညိုကို သား စိတ်မဝင်စားဘူးဆို"

"သား သိချင်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက သား မြဖူးညိုတို့ အိမ်ကို

ရောက်သွားဖူးတဲ့ အတွက်ကြောင့် ပါ"

"ဟင် ... ဘယ်တုန်းကလဲ"

"မေမေတို့ သားတို့ ကို မတိုင်ပင်ဘဲ စေ့စပ်သတင်း သတင်းစာထဲပါ လာတဲ့ နေ့ကပဲ"

"ဘာဖြစ်ကြသေးသလဲ၊ မင်း သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်သေးလဲ"

မိခင်၏ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ပြူးတူးပြဲတဲနိုင်သော အမေးကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တုန်လှုပ် သွားရသည်။ ။

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ... သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ မေးခဲ့ဖူးသည်။ ။ သို့သော် အဖြေ ထွက်မလာချေ။

"တွေ့ဖို့ သွားတာ ရန်တွေ့ဖို့ ပဲ၊ သူ့ဘက်က လက်ခံလိုက်တယ် ထင် မိလို့ ပါ၊ နိုက်ကလပ်မှာ လည်း သောက်တာများ သွားတယ် လူမှန်းသူမှ န်းမသိအောင် မှူးနေတယ် ထင်တယ်"

"မင်းဟာက ထင်တယ်ပဲလား သားရယ်"

"တွေ့တယ် ထင်တယ်၊ ရန်တွေ့ဖြစ်ကြသလား ဘာလားတော့ မသိ တူး"

"နိုးလာတော့ သား ဘယ်မှာ လဲ"

အားတက်သရော မေးလိုက်သော မေးခွန်းသည် တပေါင်းဖြေလိုက် သောအဖြေကြောင့် အားပျက်သွား လေသည်။ ။

"ဒီအိမ်မှာ ပဲ"

"ဟင်"

"ဒါပေမဲ့ မနက်ရောက်တော့ ခြံစောင့်က ပြောတယ်၊ ညက ဦးထော်

က သားကိုထမ်းပြီး လာပို့သွားတာ တဲ့ ၊ ကားကို သူတို့ ခြံရှေ့ လာယူဖို့ ပြောလို့ သား သွားယူလိုက်သေးတယ် "

"ဟုတ်လား ဒီတော့ မြဖူးနဲ့ တွေ့လား "

"မတွေ့ဘူး ရုံးသွားတယ် ထင်တယ် "

"ဦးထော်နဲ့ ရော မတွေ့ဘူးလား "

"တွေ့တယ် မေးကြည့်တော့ မသိဘူး၊ ငါ့ကို မိညိုလာနှိုးပြီး မင်းကိုပို ခိုင်းလို့ ပို့လိုက်တာတဲ့ "

"မိညိုကိုရော မေးမကြည့်ဘူးလား "

"မိညိုကလည်း တရုတ်ကားပြီးကတည်းက သူ အိပ်သွားတာ မမ လေး လာနှိုးပြီး ဘကြီးထော်ကို နှိုးခိုင်းမှ သားရောက်နေမှန်း သိတာတဲ့ ၊ သားက အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုလားပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေ့က ကိစ္စအတွက် သား အမှားကျူးလွန်ခဲ့ဖူးလားဆိုတာကို သားကိုယ်တိုင် မသိရပေမဲ့ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက တော့ သိမှာ ပဲ၊ သားကို ဖွင့်ပြောနိုး သား စောင့်နေခဲ့တာ "

"ဘုရားရေ ... သားက ဖွင့်ဟ မမေးခဲ့ဘူးလား "

"မေးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာစားနေတဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့ သားကို ရှောင်နေတော့ သား မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ပိုင်းလည်း သူမှ မရှိတော့ဘဲ "

"အင်း ... ခက်တယ် မြဖူးကလည်း မာနကြီးလွန်းတယ် "

"တကယ်လို့ သားမှားခဲ့ရင် သားတာဝန်ယူဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး မေမေ ၊ မေမေတို့ လည်း မေးကြတာပဲ မဟုတ်လား "

"မေးပါတယ်၊ သူ့အမေလည်း ဒီစိတ်နဲ့ ဆုံးသွားရှာတာပဲဖြစ်မှာ ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကတော့ အေး မျက်နှာအရ မြဲဖူးအပေါ် သမီးလေး
လို သံယောဇဉ်ရှိတာကြောင့် သူတို့ သားအမိဘဝတစ်ခုလုံး လုံခြုံမှုအတွ
က် စောင့်ရှောက်ပေးရမှာ ပဲ"

ဒေါ်သဇင်သင်း လက်လျှော့လိုက်သည်။ ။

ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက ဘာမှ ဖွင့်မပြောလာသောကိစ္စကို ဖွင့်
မေးရခက်လေသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျပန်သွားလျှင် သုံးလလောက်ကြာ
ဦးမည်။ တပေါင်းက ဗီဇာနှင့် ဆိုတော့ အဆင်ပြေလျှင် အနည်းဆုံး တစ်
နှစ် နှစ်နှစ်နေခဲ့မည်။ ဒါကလည်း တပေါင်းကို ခြေငြိမ်လက်စနှင့်
ငြိမ်သွားပြီး အလုပ်တန်ဖိုး ငွေ၏ တန်ဖိုးကို သိစေ ချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

"သား ဒီလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ဒေါ်သဇင်သင်းက သူ၏ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသော အတွေးအပို
င်းအစကြောင့်

"ဘယ်လိုလဲ"

"သား မြဲဖူးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ"

"ဟင်"

တပေါင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။

မြဲဖူးညိုနှင့် သူသည် တစောင်းစေးနှင့် မျက်ချေးဖြစ်ရုံမက စကားကို
လေးလုံးကွဲအောင်ပင် မပြောဖူး ချေ။ ပြောလျှင်လည်း ဘုဘောက်ကျ
သော ရန်စကားများကလွဲ၍ တခြားစကား မပြောဖူးချေ။

"ဆက်မှ ဖြစ်မယ် သား၊ ကလေးနာမည်နဲ့ ကလေးဖခင်နာမည်ကိုက

ထူးခြားနေတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သမီးလေးနာမည်က သမီးတပေါင်းတဲ့ လေ"

"ဟင်"

တပေါင်းသည် ဂီတာကိုလွှတ်ချပြီး ဒန်းပေါ်ကနေ ရုတ်ချည်း ထလိုက်မိသည် အထိ အံ့အားသင့်သွား သည် ။

"သူ့ဆင်ခြေကတော့ ... အဖေနာမည် ပေးစရာမရှိလို့ တပေါင်းလမှာ မွေးလို့ တပေါင်းကိုယူပြီး ပေးလိုက်တာဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုး ပေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားမေးလိုက်ပါ၊ သမီးလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့ ရတာလဲလို့ တကယ်လို့ သားနဲ့ ရတာဆိုရင် သား တာဝန်ယူမဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ"

တပေါင်း ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ဖြစ်သွားသည် ။

ဤမိန်းမနှင့် ရင်ဆိုင်စကားပြောရမည့် အစား ကျားမီးသာ ပြေးဆွဲချင်သည် ။ လက်ပေါက်ကပ်ပြီး အပေါက်အလမ်းမတည့်သော စကားတွေ ပြောဦးမည်။

ပြီးတော့ အလုံးကြီးကြီး စကားလုံးများ နှင့် သူ့ကို ပစ်ခတ်ဦးမည်။

"သွားလေ သား၊ ဖုန်းနံပါတ် မေမေ ခပ်ကြီးကြီးလေး ရေးထားတယ်"

တပေါင်း လေးလံသောခြေလှမ်းများ ဖြင့် အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် ။ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း၌ ရှိသော ဖုန်းစင်ရှိရာ လျှောက်လှမ်းလာရင်း စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ကြည့်ရန်သွားသော ကျောင်းသားပမာ ရင်ခုန်လှုပ်

ရှားမှုများက ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ။

ပြင်ဦးလွင်ဖုန်းက ညဘက်တွင် ကြည်လင်စွာ ကြားရလေသည်။ ။

"ဟယ်လို"

"ဟယ်လို မြဖူးညိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဘယ်သူပါလဲရှင် မြဖူးညို အိပ်နေပါပြီ၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိရင် ကျွန်မကို ပြောပါ၊ ကျွန်မက သူ့ သူငယ်ချင်း ဝေဝေခိုင်ပါ"

တပေါင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဒီကိစ္စမျိုးက ကာယကံရှင်နှင့် ပြောမှ ဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စမျိုးပင် ...

"အရေးကြီးကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါ့မယ်"

"ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရပါမလဲ"

မိမိဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါက သိက္ခာများ ကျသွားမလား။ သူ့ဘက်က အရှုံးတွေပေးဖို့ စတင်လိုက် သလိုများ ဖြစ်နေမလား။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ... နောက်မှ ထပ်ဆက်ပါ့မယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

တပေါင်း တယ်လီဖုန်းကို ချ လိုက်လေသည်။ ။ ရင်ထဲ၌ မပေါ့ပါးနိုင်ဘဲ လေးလံလျက်ရှိသည်။ ။

မြဖူးညိုရယ် ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါပဲ လုပ်လိုက်ပါ။ သူ့ဘဝသည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး သွားလိမ့်မည် ဖြစ် သည်။ ။

ယခုတော့ သူ့ဘဝ၌ ခြောက်လှန့်တတ်သော အရိပ်တစ်ခု လိုက်နေသလိုပါပဲလား။